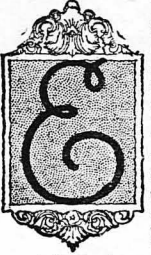

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΕΝΑΣ ΎΔΡΑΙΟΣ ΗΓΕΜΩΝ ΤΟΥ ΑΛΓΕΡΙΟΥ

Έλληνοπέουλα που τούρκεψαν και δεξάστηκαν. Η ζήραξη του μικρού Νικηφόρου απ' τους Άλγερινους πειρατές. Στα χέρια του κουργάρε Μουσταφά Ρέις. Όπου ο Νικηφόρος γίνεται Γιουσέφ. Τα κατορθώματά του. Όπου η Μεσόγειος τον τρέμει. Ο Γιουσέφ μπής της Άλγερίας. Η σχέση του με τους Έλληνες. Ένας άλλος Έλλην ηγεμών του Άλγερίου. Ο Μάμι Μοχαμέτ που χιχμαλώτισε τον Θερβάντες, κ.τ.λ.

ΙΝΕ γνωστό βέβαια το παιδομάζωμα, ή τρομερή αυτή φορολογία του αίματος, που έβεβαν οι Τούρκοι στους Χριστιανούς, αφού κινδύνευαν την Κωνσταντινούπολη. Από τα Έλληνοπούλα αυτό, που με τη βία ετούρκεψαν, βγήκαν διάσπμοι στρατηγικοί και ναύαρχοι και διπλωμάτες για την Τουρκία. Έκτός όμως από τα παιδιά αυτά, και πολλά άλλα μάζεσαν οι Τούρκοι και οι Άλγερινοί πειρατές, επιχειρώντας πειρατικές επιδρομές στα Έλληνικά παράλια. Τα πειρατικά αυτά καρβάνια προσήγγιζαν κάπου κ' άρου άρταζαν όσα χρήματα κ' άλλα άντικειμενα μπορούσαν, μάζεσαν έπειτα και άρκετούς νέους και νέες και τους πήγαιναν στην Ανατολή, όπου γινόταν τακτικά έμπόριο δούλων κ' εκεί τους πουλούσαν στους πλουσίους.

Οι διάφοροι ξένοι περιηγητάι μάζ άφησαν περιεργες περιγραφές των παζαριών αυτών, καθώς και εικόνες που δείχνουν τις ταπεινώσεις που υφίσταντο τα δυστυχισμένα αυτά πλάσματα, τα όποια είχαν την άτυχία να πέσουν στα χέρια των βαρβάρων άπιστων.

Το 1611, ένα Άλγερινό πειρατικό καρβάνι άραξε στην Ύδρα.

Η Ύδρα ήταν τότε ένα πολύ πτωχό και άρασακατοειμένο νησί. Πολύ άργότερα, στα μέσα μόλις του δεκάτου όγδόου αιώνας, κατόρθωσε να πλουτίσει και ν' άποκτήσει έμπορικό στόλο δυνατό. Κατά το 1610 ζούσαν εκεί μερικά ψαράδες μόνο. Οι Άλγερινοί κουργάροι λοιπόν, αφού μάζεψαν ό,τι μπορούσαν απ' τους δυστυχισμένους Ύδραίους, άρταζαν και μερικά παιδιά κ' έφηναν. Ένα απ' αυτά ήταν κ' ο Νικηφόρος, δέκα έφηναν παλληκάρη, γιος ενός ψαρά. Τόν άρταξαν ενώ έπαιζε στ' άερογάλλια, μακριά απ' την πόλη, μαζύ κ' άλλα παιδιά συνομηλικά του.

Όταν οι πειρατές έφταναν στο Άλγέρι, μάζεψαν στο παζάρι όλα τα παιδιά που είχαν αχμαλωτίσει στο ταξίδι τους και τα έβγαλαν για πούλημα. Κατά καλή του τύχη, ο Νικηφόρος τράβηξε την προσοχή του Μουσταφά Ρέις, ενός περιφημου πλούσιου κουργάσου. Η έξυπνη φυσιογνωμία του, τα γλυκά και εύγενικά χαρακτηριστικά του έσκιμαν έντύπωση στον άγριο πειρατή, ό όποιος τον άγόρασε για σκλάβο του.

Ο Μουσταφά Ρέις συμπάθησε άμέσως το σκλάβο του, τον πήρε μέσα στο καρβάνι του και τον είχε σαν ψιχταίο του. Γεννημένος θαλασσινός, ό Νικηφόρος δεν άργησε ν' άγαπήσει τη θάλασσα και να διακριθί, μολόντι μικρός άκομα, στο δισκόλο κ' έπαίνδινο έπάγγελμα του πειρατού.

Όταν γύρισαν από το πρώτο ταξίδι τους στο Άλγέρι, ό Μουσταφά Ρέις, που έδειχνε έξεραχηρή άγάπη γι' αυτόν, τον άλλαξοπίστησε, τον έκαμε Μουσουλιάνο και του έδωσε το όνομα Γιουσέφ.

Έτσι ό Ύδραίος αυτός δεν άργησε να έξελθί στην περιφημο κουργάσο και τ' όνομά του το νέο, το τούρκομο, γίνεται ό τρομός των θαλασσινών. Ο Μουσταφά Ρέις τον θαύμαζε τόσο, ώστε του έδωσε για γυναίκα του την πολυγαμπριμένη κόρη του, τον έλευθέρωσε και του παραχώρησε τα πειρατικά του καρβάνια, γιατί αυτός είχε πλουτίσει άρκετά κ' ήθελε να περάσει τα γράματά του ψιχος κ' εύτυχισμένος.

Άπό τότε άρχίζει το ένδοξο στάδιο του Γιουσέφ. Η Μεσόγειος τον έτρεμε, ή δυνάμη του αύξανε καθημερινώς και τα πλοία του μάζαλαν μαζύ με τη φήμη του. Δεν άργησε δε να γίνει ένας από τους δυνατούτερους και πλουσιότερους Ρέις της Άλγερίας. Κι' ό ίδιος ό Σουλτάνος, μαθαίνοντας τα κατορθώματά του και την άνδρεία του, ήήτησε να τον γνωρίσει και να τον κάνει φίλο του. Έτσι ό Γιουσέφ πήγε στην Κωνσταντινούπολη, όπου τον δέχτηκαν με μεγάλες τιμές.

Στο Άλγέρι, κατά την εποχή εκείνη, είχε γίνει επανάσταση εναντίον του Τούρκου διοικητού Άχμέτ πασά. Οι Γενίτσαροι, που δεν τον χώνευαν, τον έπασαν και τον έστειλαν στο Σουλτάνο στην Κων-

σταντινούπολη κ' ό Σουλτάνος, για να τους ευχαριστήση, διέταξε και τον στραγγάλισαν. Τότε άκριβώς βρήκε την ειχαρία ν' αναδειχθί κ' ό γιος του πτωχού ψαρά της Ύδρας. Στο Άλγέρι είχε μεγάλο κόμμα και πολλούς όπαδούς, οι όποιοι, έπειτα από το στραγγάλισμα του Άχμέτ, τον άνασχεύσαν Μπέη του Άλγερίου. Ο Σουλτάνος, που τον γνώριζε και τον θεωρούσε άφορασιμένο φίλο του, ευχαριστάς δέχτηκε την έλογή του. Κι' έτσι το 1647 άνέθηκε ό Ύδραίος Νικηφόρος στο θρόνο της Άλγερίας, με τον τίτλο Γιουσέφ Ρέις Μπέης.

Ποιός θα έλεγε στο πτωχό παιδί, που έπιόλινο έπαιζε στο άερογάλλια της Ύδρας, ότι θα έρχόταν ήμερα, που θα γινόταν ήγεμών; Μιά τέτοια προφητεία, μόνο γέλια ειρωνικά θα του προκαλούσε. Κι' όμως....

Η ήγεμονία του ύψηξε από τις περιφημότερες και εύτυχέστερες για το Άλγέρι.

Φρόντισε ν' αύξησει το στόλο της χώρας του, να άχυρώσει καλή το Άλγέρι και ν' άναπτύξει το έμπόριο του με τις ξένες χώρες. Έχτισε στο Κοσμάτζ το θαυμάσιο τζαμί, που έμεινε γνωστό με το όνομά του «Τζαμί του Σαΐ Γιουσέφ». Το σχέδιο και την εκτέλεση του τζαμιού αυτού άνέθεσε στον Έλληνα αρχιτέκτονα Χριστόδουλο. Οι ιστορικοί του Άλγερίου, από τους όποιους παίρνωμε τις περιεργες αυτές πληροφορίες για την παράδοξη ζωή του Έλληνοπαιδιού αυτού, δεν λένε αν ό Γιουσέφ θυμάτονα κατά την εποχή της δόξης του του Έλληνοπαιδιού αυτού.

Άλλά το γεγονός ότι άνέθεσε σε Έλληνα τεχνίτη να του κτίση το περιφημο αυτό τζαμί, μάς έπαρτέσει να υποθέσουμε ότι, μολόντι άλλαξοπίστησε και δεξάστηκε ως Μουσιεθανός, εν τούτοις δεν έληγομόνησε την Έλληνική καταγωγή του.

Άπό άλλες πηγές μαθαίνουμε πράγματι, ότι στα τέσσερα χρόνια που βασίλευσε, ό Γιουσέφ έπήρε στο Άλγέρι πολλούς Έλληνες έμπόρους από την Κωνσταντινούπολη και τα νησιά του Αιγαίου και τους ενέθηκε σημαντικά, γενόμενος προστάτης των. Πολλές φορές μάάλιστα τους κάλυψε στο παλάτι του και τους μούσεσε για την Ελλάδα. Ο ίδιαιτερος γιατρός του ήταν Έλληνας από τη Σμύρνη και τόση έπαιροή είχε επάνου του, ώστε ό Γιουσέφ τον συμβουλευόταν, όχι μόνο για την ύγεια του, αλλά και για τις υποθέσεις του κράτους του.

Ο γιος του Ύδραίου ψαρά, ό πανίσχυρος ήγεμών του Άλγερίου, πέθανε το 1651 στο παλάτι του στο Κοσμάτζ. Ένας Σικελός σκλάβος του τον άφομάκωσε πάνω στην άκμή του

Ο Γιουσέφ δεν ήταν ό μόνος Ρέις που κατήγετο από Έλληνες. Κι' ένας άλλος άκόμη ήγεμών του Άλγερίου ήταν Άλγερινός καταγωγής, ό Μάμυ Μοχαμέτ, που βασίλευσε ένα μόνο χρόνο, (1584—1585). Αυτός ήταν γιος ενός Άλβανού και μάς Χριστιανής Έλληνίδος από την Ήπειρο. Η μητέρα όμως, όταν μεγάλωσε, γίνεται Μουσουλιμάνος. Γι' αυτό δε και του έδωκαν το άραβικό παρατσούκλι «Έλ—Βουλιτσά», το όποιο σημαίνει «άδρησθήσομος». Κατά περιεργή σύμπτωση, ό Έλληνας αυτός άδρησθήσομος Μάμυ Μοχαμέτ ήταν ό ίδιος που, επί κεφαλής του άλγερινού στόλου, έλαβε μέρος στην περιφημη ναυμαχία της Ναυπάκτου το 1571, όπου όλοι οι Χριστιανικοί στόλοι ενώθηκαν να πολεμήσουν τον πανίσχυρο Τούρκο στόλο και τον στήριξαν. Ο Μάμυ Μοχαμέτ εν τούτοις, όχι μόνον κατόρθωσε να ξεφύγη από την παναλήθρια, αλλά και αχμαλώτισσε άργότερα ένα Ίσπανικό καρβάνι που πολεμούσε μαζύ με το Χριστιανικό στόλο. Και στο καρβάνι αυτό ήταν καπετάνιος ό μέγας συγγραφέας του άθανάτου ελόν Κιχάντρ, ό Μιχαήλ Θεοβάντες, ό όποιος σφύρησε στην Άλγερία σκλάβος του για πολλά χρόνια και ύπέφερε φορικά βασανιστήρια.

Ο Μπέης του Άλγερίου.